

ZRCADZO
WYDRO

2

MARIE ŠINDELKOVÁ

R A N N Í

Přišli jsme s rozedněním
hledat své tiché štěstí
vzpomínky se vynořují s obrysy kopců
jdem něco ztratit
a mnohem více najít
něčeho se vznášej v tom vlnění od větru
a stromy schovaly svou sílu
pod bílou jínovatku

V E Č E R N Í

Starý kříž se vrátil do míst
kde rostou trny
někde se o ně popíchal
pak vpletl belavou korunu
do tvrdého dřeva
které s ním plakalo a vzdávalo se
tomu co přetékalo
lidskému stesku
lidské víře

ANTONÍN PETR

Otisk slunce, milý Jirko,
kuřáková věčná sirka,
nebo spíše oharek
mizející do dálek.

Každý den se slunce vrací,
neboť my se vracíme,
neočvislý od rotace
jeden stálý, věčný den.

- - -

Odkud mne, pane, vidíš veelku?
Jsem vůbec něco, když jsem já?
Nikdy jsem neměl navštívenku,
jsem spíš než doktor Jekyll - Hyde.

Odkud mne vidíš, když jsem celý?
Jsem vůbec někdo, když jsem sám?
Slova se rojí jako včely,
jejichž úl byla nebese.

- - -

Odskočí píseň pochází?
Z prázdna, jež nás provází.
Stín předchází řeč i chodce,
obkružuje ve Stromovce
strom a padá do mlází.

Právě v tom je funkce světla,
byť ne hlavní, aby spletko
různé stíny v jeden ze všech,
nerozpáratelný ve švech,
svetr, který nejde seprat.

- - -

Nám v hlavě pračku, její věrnost.
Koupili jsme ji před svatbou.
Čistota prádla, supervelmoc,
protektor života nás dvou.

Botuji s pračkou. Každý večer
vypuštím dlouhou hadici
vypranou špinu s podvlékaček,
z rozlehlých herekých plání cích.

17

NA VÍLETĚ

/Mluvnické cvičení se závorkami/

/Sám se divím, že s touto banalitou hodlám někoho obtěžovat. Na dnešek jsem měl sen, který si vykládám tak, že nemám před lidmi předstupovat, když si nejsem jist. Ani klečet, když nevím proč. Dobrý sen./

Bylo ten den krásně. A když na to dnes vzpomínám, nádherně. Vraceli jsme se se Štěpánem z velocipedové pouti na Lábeči, místo památné a tragické. /Kavíc je zítra 10.června./ Celou cestu, tam i zpět nás na kolech svlažoval vánek, jehož strážci byly naše nohy. Ve Velkém Zboří jsme minuli hranici, připravenou na večer, ani čarodějnice na vrcholku nechyběla. Po Labi plul dolů prázdný člun, ale my jsme byli rychlejší /prázdní prázdných myšlenek, plní slunce, vystoupivšího z dějin/. Rozkvetlé třešně voněly místy tak silně, že přehlušovaly smrad trabantů, našich světských družiček. Duch byl někde mezi únavou a rozlehlou bezčasností Polabí, duše Bůh ví kde a tělo se pomalu poddávala žití. Četřili jsme si ji až do Lysé, kde jsme se zastavili až na předmostí u hospody se starodávným názvem U města Kolína.

Vynesl jsem limonády ven, Štěpán hlídal kola. /Kde zná náš kraj, ví proč./ Stáli jsme před hospodou, kola opřená o zábradlí, stejně jako se kdysi přivazovali koně a nad námi čněl šperkům zámek /viz B. Hrabal: Harlekýnovy miliony/. Se střechy na nás shlížely sochy a z největší výšky nám kynul svatý s rochetkou a hvězdičkami okolo hlavy. /Proč si ho nezvolili patronem naši astronauté? Mohlo být něco českého ve světové kosmonautice./ Stejně měl Matěj Praun /kdysi jsem četl článěk, kde se horlivě dokazovalo, že se psal takto, nikoli s B, jak je zvykem./ Štěstí,

že v Čechách /co ho gem z Tyrol vlastně hnalo?/ našel svého Šperka. Vždyť nemá u nás každé století takového Šperka. Šperka, který kromě všeho, co po něm zbylo, nechal na Čihadlech, čelem ke královskému zámku v Brandýse /n.L./ zbudovat dvě lebky tak velké, aby je v Brandýse císař /nebo ti, kdo mu to měli donést/ uviděl a poznal smýšlení pana hraběte./I z toho je vidět, že ani Šperk nebyl rodem Čech.//Ty lebky jsou tam dodnes. Zatím./

Celou dobu, co jsme tam stáli, sochy se tyčily a skláněly ve výši a já jsem dole záviděl lidem, kteří mají do hospody pár kroků přes ulici. /Nesplněný sen sídlištních lidí, zajít si na jedno v pantoflích./ Ale nejvíce jsem celou tu dobu musel myslet na nápis, který jsem uviděl nad štangastovským stolem v hospodě U města Kolína:

ZDE NENÍ MÍSTO PRO AMATÉRY
TADY JDE DO TUNÉHO

/Že to zde citují, nemá nic společného s přestrojením ani s přestrojováním. Je to o nás a pro nás. Pro nás a pro vás, Češi./

L.F.

ONDŘEJ FIBICH

P R O L O G

Ó bolesti Vodo zahrocená
Střelo jež čekáš na lovce
Tvé nebe k sobě hrnu
s vlaštevky trnů,
jež ranám dávají pít vůni jalevce

P E S

Pod rukou sněhem listující
Chce běžet do čtyř stran
Cosí tě zarazí
když plný náhrady
naslouchá náhle zemi a je naslouchán

I.

Stín nerovný muž vrhá
 jak v pádu nachýlen
 Chce zachytit se slova: Domá
 a travin, prachu, světla, stromů
 Až vrátí se, tak chvíli jen ...

II.

Ze špatné fotografie dívá se
 nejistý kamsi do stěny
 Bože, ty bílé umučené vlasy
 A chvatně, chvatně vzpomíná si
 na básně z věznice a jejich Vzkříšení

III.

Hadinec na tom jméně
 konečně zabili jste básníka
 Ale já chci vidět znova
 mukla, jenž drobí slova
 na chléb a překládá Měrika

R O Z H O V O R

Ach, mluvití spolu skrze stromy
a hládí jezera a jetelíčkem trav
Vždyť naše hlasy uvnitř zdí
jsou kameny, jež vodu rozvlíní
a ruší navzájem své kruhy zpráv

V Ě T R N O

Tajemství ořechu
hlad mání na veverce
Vítr rve staré síť pavouka
Strom podobá se herce
Své klouby o zeď otlouká

2 6 . Ú N O R A

Mdlá je krev sněhu, láske,
ve tvé dlani
Do mlhy píše putování
pták svístem
Strom prázdným místem

MARTA FILIPCOVÁ

I K D Y B Y L Á S K A

I kdyby láska byla víc než
jablíčka loňská
kýmśi darovaná
kde podá skutečnější tvar?
Dokulata uschovaná štáva
a dovnitř obrácená vůně

Na dlani hladký stín
kutálím, kutálím
laskavé jablíčko
červená voničko
komu tě dám?

D O P I S S Á M S O B Ě

"Běda mi, že jsem mlčel! To mne souží a bude soužit na věky." /Biskup Dětmar podle Canapariovy vojtěšské legendy, 6/
Blíží se čas, kdy zase odvažují psy a večer počítají dvakrát.

Tváří se /nebo si to i myslí/, jak nejsou dobří, že zase dovolují knihy nebo i jen jména. A zapomněli, že teni to byli, kdo je kdysi /nedávno dávno - dávno nedávno/ zakázali. A ti druzí mlčeli, ačkoli mlčet nemuseli a měli to komu a kde říci. /Ať jim se to vyplátí./

Kdyby o to stáli /nedávno si jeden z nich v Kmenu pochvaloval Tuzex, neboť bude-li on dobře pracovat, může si tam koupit japonský gramofon - je-li tedy placen měnou konvertibilní v PZO Tuzex, nedivím se mu už potom, že se žíví, čím se žíví/, tedy kdyby o to stáli, poslal bych jim poslední čtyřverší básně Jana Zahradníčka Zvon /Dám strach/:

Nevím. Je jasně a básníci večer cestou
jdou do klubu/u řeky stanou. Ani zvon ani
řeka nic neřeknou jim./Nevím. Snad strach
brání jim pátrat, co na rubu/psáno má ten-
to večer, ten stracený večer z dějin.//
A oni na byt a stravu jinde než v ulici
Bartolomějské,/a oni tak unášení tím veče-
rem v sklenku zimy/jdou, večeří v klubu,
je jich pár a jsou sami v té nudě své./
Nikde jich neposlouchá. Nikde se nepře
s nimi.

JOSEF VÁCLAV SLÁDEK

J E N K B O L E S T I

Jen k bolesti jsme zrození
a k radosti jen v letný mžik
a ostatní je divý ryk
anebo hluché zvědnění.

A i ten mžik se zaplatí
tím dráž', čím srdci blíže je;
pak pustnou i ty naděje
a hrob jen námi bohatí.

A komu je to k zoufání,
jen přiznej si, že tomu tak -
po moři spustlý pluje vrak,
kde že ho dbá, kde zachrání?